

YABANI GÜVERCİN

(Türkiye Türkçesi)

Nurmuhammed Yasin Örküşü

Yine o masmavi gökyüzünde uçmaktayım. Rüyada mıyım, uyanık mıyım ya da her ikisi de mi değil anlayamadım. Kanatlarımın altından gürül-gürül rüzgârlar geçiyor. Ben şu anda oldukça yüksek bir ruh haletine erişiyordum. Vücudumdaki güç-kuvvet artmaktaydı. Rengârenk gökyüzü, parlak güneş ışığına bürünmüş kasavetsiz bir dünya. Bu ne kadar güzel bir manzara? Ben daha da moral bularak oldukça yükseklerle doğru çıktım. Gözümün önündeki görünüm giderek kayboldu. Artık bana dünya daha da genişleyip gözümün önünde yemyeşil bir sofraya dönüştü. Bu daha önce benim hiç görmediğim manzaralar ve benim görmediğim yerlerdi.

Fakat buralara kendi mekânımmış gibi davrandım. Her yer aynı şekilde güzel görünüyordu. Aniden önümde mahalleler, evler göründü. Aşağıda bazı küçük şeyler kıpırdayıp duruyordu. Ben onların annemin anlattığı insanlar olduğunu tahmin ettim. Fakat onlar bana o kadar da tehlikeli görünmediler. Annem yaşlanmış olsa gerek diye düşündüm. Yeryüzünde biçareler gibi emekleyerek dolaşan o canlıların gökyüzünde uçmakta olan bizlerden daha kudretli olduklarına kesinlikle inanmak istemedim. Belki benim onları anlamaya havsalam kâfi gelmemiş olabilir. Her halükarda ben insanların o kadar da tehlikeli olabileceklerine ihtimal vermedim. Annem: " İnsanların içinde marifetleri çok, eğer dikkatli olmazsan onlar seni bir anda mahpus hale getirir." Demişti. Birden bire onların içlerindeki marifetlerini görmek istedim. Neden onların marifetlerini içlerine sakladıklarına aklım ermedi. Yavaş, yavaş alçalarak mahallelerin etrafında dönmeye başladım. Artık bana her şey daha açık seçik görünmeye başladı. Burada insanlardan başka koyun, inek, tavuk ve daha benim hiç görmediğim birçok şeyler vardı. Bir grup güvercin havada uçuyorlardı. Az bir kısmı ise güvercinlerin konması için yapılmış olan tünek denilen şeylere tünemiş oturuyorlardı. Ben onlarla sohbet etmek için yanlarına gelerek kondum. Sohbet etmek için mi kondum, ya da dinlenmek için mi kondum tam olarak hatırlamıyordum. O anki duygularım belirsizdi. Her nasılsa ben onların durumlarına imrenmiştim.

—Nereden geldin? Dedi onların arasındaki yaşça biraz büyük olanı. Ben onun bu grup içerisindeki başı olmadığını tahmin edemedim. Onun kim olduğu benim için önemli değildi. Çünkü ben bu grubun üyesi olmadığım için onun bana göre her hangi bir ehemmiyete haiz tarafının olduğunu keşfetmek mümkün değildi.

—Böğürtlen ovasından. Dedim ben.

—Dedem anlatmıştı. Bizim ecdatlarımız da oradanmış. Ben oranın aylarca uzakta olduğunu duymuştum. Normalde biz ulaşılması günlerce süren yerlere uçarak gidemeyiz. Belki sende gideceğin hedefi şaşırarak gruptan ayrı düşmüş ve buralara gelmiş olmalısın. Ben onun birkaç günlük mesafeye uçamayacağını duyduğumda şaşırardım. Belki de yaşlandı diye düşündüm. Onun söylediği böğürtlen ovası benim

geldiğim böğürtlen ovası mı değil mi tam olarak karar veremedim. Eğer onun dedesi benim geldiğim ovidan gelmiş olsa biz aynı cemaatten birbirimizle akraba olmalıydık.

—Ben buraya yolunu şaşırarak değil, uçuş talimleri yaparken gelmiş bulundum. Birkaç güne kadar hiçbir şey yemeden uçabilirim. Dedim cevaben. O bana hayretle baktı.

—Her halde sen yabancı Güvercinsin. Onların hepsi öyle diyorlar. Fakat bizde öyle cengâverlik yok. Sadece tünek ve kafesten başka şey düşünmeyiz. Bende şu mahalleden uzağa hiç geçmedim. Geçsen ne olacak. Konayım dersem tüneğim, yatayım dersem kafesim hazır duruyor. Eziyet çekmek te iş mi? Üstüne üstlük burada çoluk çocuk sahibi oldum. Bundan sonra uçarak nereye gidebilirim. Sahibimiz de iyi bakıyor. Yaşlı güvercin gagası ile teleklerini tırmaladı.

—Duydum ki; insanlar çok korkunmuş. Onlar bizi yakalarlarsa ruhumuzu köle yaparlarmış, bu doğrumu?

—Ruh?- yanımdaki küçük bir güvercin hayret etti.

—Dede ruh dediğin nedir? Bu defa Onun Ruhun ne olduğunu bilmemesine ben hayret ettim. Bu güvercinler yavrularını nasıl eğitiliyorlar? Ruhsuz bir yaşamın ne gereği var, ruhsuzluk onları ne hale düşürmüş yahu? Onlar niçin bunu düşünmüyorlar?

Gerçi ruhi özgürlüğü hediye etmek, isteyince de elde etmek mümkün olmasa da bu zavallı güvercinlere ruhi özgürlüğe sahip bir mekânın ne kadar zaruri olduğunu derinden hissettim. Onlar ruh denilen sözü asla duymamış gibi davranıyorlardı. Yaşlı güvercin deminki sual soran güvercinin başını okşarken konuşmaya başladı.

—Ruhun ne olduğunu bende bilmiyorum. Onu bende dedemden duymuştum. Şimdi ikinci defa duyuyorum. Dedeme de dedesi anlatmış. Belki dedesine de dedesi anlatmış olsa gerek. Dedem her zaman “bizde ruh yok olalı çok uzun zaman olmuş” derdi. Belki bu güvercinin söylediği yok olalı çok uzun zaman olan o ruh olsa gerek. Bizde şimdi ruh denilen şeyin gölgesi bile kalmadı.

Yaşça büyük olan güvercin bana döndü.

—Söylesene oğlum, sen onun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Ben afalladım. “Ya kendim söylediğim söze kendim cevap veremezsem” diye endişeye kapıldım.

—Hayır, şimdiye kadar bilmiyorum. Fakat annem sende babanın kahramanlık ruhu var, o her geçen gün pekişip olgunlaşıyor. Demişti. O yetişip olgunlaştığında kesinlikle öğrenirim.

—Demek sende babanın ruhu olgunlaşıyor. Fakat babaların değil, bütün güvercinler topluluğunun da ruhu çoktan yok oldu.

Annemiz bize ezelden beri ruh konusunda bir şey anlatmadı. Babalarımızdan da bu konuda her hangi bir şey duymadık. Şimdiki devirde ise ben bu sözü çocuklara anlatmayı bile unuttum. Bu yüzden biz ruhsuzluk devrine çoktan adım atmışız. Yahu, şu kaybolan ruhumuzun nasıl bir şey olduğunu bir öğrenecek çok iyi olurdu.

Yaşlı güvercin derin bir iç çekti...

—Sizler bu ruhsuzluğunuz yüzünden torununuzdan torunuza insanlara köle olarak bu dünyadan göçersiniz. Onların istedikleri zaman yiyebilecekleri yemeğe dönüşürsünüz. Onlar sizi kölelikte öyle bir dereceye düşürmüşler ki; serbest bıraksalar bile hiçbir yere gidemeden onların sınırları içinde uçuyorsunuz. Azıcık yemden ayrı kalmayı göze alamadan torunlarınızı da köleliğe teslim etmişsiniz.

Sizlere bizlerin güvercin topluluğumuzdaki gibi bir önder gerekiyor. Fakat bu tavrınızla sizlerden öyle büyük bir beklenti içine girmek yanlış olacak. Sizler öncelikle ruhlarınızdaki kölelik duygusundan kurtulmanız gerek. En mühimi de sizler ruhun ne olduğunu öğrenmelisiniz. Siz neden benimle gelerek annemden sorup öğrenmiyorsunuz? Dedim. Ben yaşı büyük olan güvercinin duygularına ortak olarak yaşlı güvercinin öğrenmesini mi istedim, yoksa kendim mi öğrenmeyi istedim bu tam net değildi. Belki de her iki tür hissiyat vücudumda eşit olarak depreşiyordu.

—Bir ayağım mezara sarktı böylesine tehlikesiz bir kafesim ola ola ruh arayarak nereye gideyim. Ve de ben ruhun ne demek olduğunu bilmeden onu bulsam da ne faydası olacak. Hem bak ruh olmasa ne olmuş. Yine şu kafesim tehlikesiz yaşamaya müsait bir yer. Birde hiçbir işe yaramayan ruh denilen o şeyi taşımak ne büyük bir hamallık.

Yaşı büyük olan güvercinin sözlerini düşünmeye başladım. Onun söylediği bir bakıma doğru, bir bakıma da hatalı gibiydi. Fakat hiçbir yaşama inancı ve ruhu olmayan bir güvercin ile ruh konusunda konuşmak bana hicap duyulacak bir iş yapıyormuşum hissi verdi. Gidip bu işi annemden bir sorayım diye düşündüm.

Bir grup güvercin yanımıza gelip kondu. Daha sonra kendi aralarında mırıldandılar. Onların bazı sözlerini hiç anlamadım. Belki kendi dillerinde konuşmuş olsalar gerek. Normalde bizim taraflara da böyle başka diyarlardan gelenler olabiliyordu. Onlar kimler? Genci büyük güvercinin dostumu yoksa topluluktan mı bilemedim. Benimle konuşmak mı istiyor yoksa kendi aralarında sohbet mi ediyorlar hiç anlayamadım.

—İyimi sin kuzum? Yaşça büyük olan güvercin yanındaki küçük bir güvercinin teleklerini gagalayıp sevdi.

—İyi değilim karnım çok acıktı. Niçin annem artık yem vermiyor? O, yem yada darı der gibi bir isimden bahsetti. Belki çedene ya da kendir demiş olabilir. Her neyse benim bilmediğim değişik bir isimdi. Yahu, insanların idare ettiği bu güvercinler de bir tuhafmış. Yiyecek şeyler için de " her türlü isimler veriyorlar" diye hayret ettim.

—Annen artık yeni kardeşlerinin dünyaya gelişi için güç toplamazsa olmaz. İnsanlar gelip yem verene kadar bekle olur mu?

—Hayır bekleyemem. Yemliğe gidip kendim yem bulup yiyip geleceğim.

—Sevgili kuzum sözümü dinle. Oraya gitmen çok tehlikeli olur. Seni kötü adamlar yakalayıp yerler. Gitme olur mu?!

Küçük güvercin somurtarak sessizleşti.

Bakılırsa bu gruptaki güvercinler bu yaşlıca güvercinin sözünü daha çok dinliyorlar gibi.

Ben onların kendisini yakalayıp yiyecek olan o insanlarla birlikte yaşadıklarına bir türlü anlam veremedim. Belki de ben "yeme" sözünü yanlış anlamış olabilirim. Belki bu sözün "iyi bak" der gibi bir söz olması ihtimali de var. Ya da bu yabancı dillerden gelmiş bir söz ise ben bu sözü yanlış yorumlamış olabilirim. Fakat her ne olursa olsun benim düşünceme göre bütün güvercinlerin bilmesi gereken mühim bir söz idi. Annem de bana her zaman insanların yakalayıp, yemesinden korunmak gerektiğini tembihlerdi. Fakat bu sözün anlamı şu anda başkaca bir anlam ifade ediyor gibiydi. Çünkü onlar insanların kendilerini yakalayıp yiyeceğinden tedirgin olsalar, şu anda insanlarla bir arada durmazlardı. Kanatlarının gücü ile istedikleri yere uçup gitseler olurdu. Herhalde bunlar kanatlarının varlığını bile unutmuş olsalar

gerek. Belki yaşamaya alıştıkları kafeslerinden ayrılmayı istemiyor oluşları mümkündür.

—Öyle ise bizim sahibimiz iyimi?

Küçük güvercin yaşlı güvercine soru sormaya başladı.

—Elbette iyi.

—Her halükarda o da bizi başka insanlar gibi yakalayıp yiyebilir.

—Bu ise onlara benzemez. O bizi kafesin içinde beslediğine göre yakalayıp yese hakkı var. Buna hiçbirimiz karşı çıkamayız.

Ben sonunda “yeme” sözünün geçerli anlamı ile söylendiğini. Bu söz hakkında deminden beri boş yere şüphe yürüttüğümü düşündüm.

—Fakat sahibimizin verdiği yemleri büyükler yiyor ve bize artmıyor, ben ne yapacağım? Çaresiz ben günden güne zayıf düşerek yaşamak durumunda kalıyorum.

—Sen de yavaş, yavaş öyle, öyle büyüsün. Büyüklerden nasıl yemen gerektiğini öğrenirsin. Yemen gereken şeyleri kesinlikle başkalarına vermezsin. Bizim yaşadığımız muhit böyle oğlum.

—Fakat dede...

—Tamam, kuzum çok konuştun. Güvercin dediğin kanaatkâr olması gerekir. Fazla tamahkâr olmamak lazım anladın mı?

—Onun özgürlüğünü çok kısıtlıyorsun. Dedim ben. Ona daha geniş imkânlar verin. O, kendi özgürlüğü gereğince yaşasın.

Ben yaşlı güvercinin sözlerinin arasına laf sokuşturmak istemesem de, suskunluğumu daha fazla sürdürmek istemedim.

Böyle dengesiz bir muhit bence güvercinlerin bir birlerine olan sevecenliklerini yok etmelerine doğru sürüklerdi.

—Hey! Sen bizim vaziyetimizi anlamıyorsun. Sahibimizi öfkelenmememiz gerekiyor. Eğer bir kaçımız onun belirlediği sınırlardan çıkarak kaybolursak o hepimizi kafese kilitler. Aylarca da dışarı çıkamayız. O zaman şimdiki şu küçücük tünelerden de mahrum kalmamız söz konusu.

Kafesin nasıl bir şey olduğuna bir türlü aklım ermedi. Güvercinler hem ona hapsolmaktan, hem de ondan ayrı düşmekten çok korkuyorlar. Güvercinlerin en düşüncesizlerinin insanların arasındaki güvercinler olduğu kanaatine vardım. Bu düşüncemi dedeme anlatmak istedim. Fakat, söyledim mi- söylemedim mi hatırımda kalmadı. Belki de bir kelime bile olumlu ya da olumsuz fikir beyan etmedi.

—Siz büyükler zayıfların rızkını yiyorsunuz. Üstelik te onların karşı çıkışlarını da yasaklıyorsunuz. Onlara yaptığınızın doğru bir şey olduğunu da anlatmaya çalışıyorsunuz. Böyle bir muhit güvercin yavrularının büyümesine nasıl müsait olsun? Sizler kendinizin nasıl bir halde yaşamakta olduklarınızı anlamayacak derecede kendinizi kaybetmişsiniz. Rezillikte insanlara ulaşmaya az kalmışsınız. Dedim.

—İnsanlara dil uzatılmaz. Onlar olmasa bizim bu günümüz de olmaz. Menfi propagandalarını başka yerde yap. Dedi. Dede sinirlenerek. Ben dedenin iyi niyetli olmama rağmen bu kadar sinirlenmesini anlayamadım.

Belki o maksadımı anlamamış olabilir. Her halde tekrar anlatmak gerekiyor.

—Sizlerde mesuliyet duygusu diye bir şey yokmuş. Öz evlatlarınızı göz göre göre ateşe atıyorsunuz. Sözlerimin devamını daha etkili anlatırım diye düşündüm. Fakat o arada “trak” diye bir sesle ayağım şiddetle ağrıdı. Uçmak için kanat çırpıtsam da,

kanadım boşlukta asılı kaldı. Güvercinler pırrrr diye uçtular ve daha sonra etrafımda dönerek uçmaya başladılar.

—Ha,-ha,-ha özgür yaşamak isteyen, sonunda sende kafese girecek oldun. Seni yine büyük konuştüğünü görelim.

Kendimin kapana kısıldığımı hissettim. Ben birden bire yaşlı güvercinin beni sabahtan beri lafa tutarak sahibinin yakalaması için aldattığını anladım.

Kalbim sınırsız bir acı ile doldu. Bana gelen bu tehlike insanlardan değil. Belki küçücük bir menfaate aldanan öz kardeşlerimden gelmişti. Onların insanlarla anlaşarak beni teslim etmeleri hiç aklımdan geçmedi. Hem de bu durum beni çok üzdü. Hayalimden kesinlikle insanların ellerine düşmemek gerekiyor şeklindeki düşünce yıldırım hızıyla geçti. İki ayağımı bir kopartabilsem ben yine özgürlüğüme kavuşabilirdim. Onun için var gücümle iki tarafa çırpınmaya başladım.

—Yavrurum, ayağa kalk, ne oldu sana? Gözümü açtım ki annem başucumda duruyor. Allaha şükür sağmışım diye düşündüm. İki ayağımı sıvazladım ki hiçbir şey olmamış.

—Sen kabus görmüşsün dedi annem.

Çok korkunç bir rüya gördüm. Dedim annemi kucaklamış halde ve rüyamda gördüklerimi anneme anlattım.

-Sen bundan sonraki soyunun kaderini görmüşsün oğlum. İnsanlar her geçen gün bizim yaşadığımız muhite yaklaşıyorlar. Onların bizim ezelden beri yaşaya geldiğimiz topraklardan bizi kovup çıkartmak, yerlerimizi elimizden almak, gelecekteki nesillerimizi dumura uğratıp işte öyle kendi neslini tanımayan Mankurt lara dönüştürmek istemektedirler. Belki de çok fazla uzağa kalmadan buralara yüksek binalar ve fabrikalar yapılması ihtimali var. O zaman gereksiz sanat eserleri, sis ve dumanlar arasında bizim bu güzel muhitimiz mahvolur.

Şehirlerarasında kalan ırmaklarımızda şimdiki gibi şerbet misali sular değil, Beki pis sular akacak. İnsanların saldırganlıkları çok korkunçtur oğlum. Sen bunun farkında olamazsın. Senden sonraki nesillerin senin yaşadığın bu güzel ve temiz muhiti göremeyecekler. Doğduklarında dünya galiba böyleymiş diyecekler. Çaresiz onların işkencesi altına düşecekler. Onlar bizleri her geçen gün sıkıştırmaktadırlar. Hatta oldukça yaklaştılar. Biz artık başka bir çıkış yolu bulmamız gerekiyor. Kendi kendimizi kurtarmazsak bizi kimseler kurtarmaz. Yürü dışarı çıkalım. Sana artık babanın kaderini anlatma zamanı geldi galiba.

Annem beni peşine takarak dışarı çıkarttı. Etraf tümünden yabancı ot-çöplerle dolmuş, hiçbir yol izine rastlanmayan genişçe bir ova idi. Burası ırmak kıyısında yükselen sarp kayalıklardı. Burada binlerce güvercinler yuva yaparak yavrular bırakıyordu. Hemen altımızda berrak bir şekilde akıp giden ırmak suyu bizlere adeta huzur veren bir ninni söylüyordu.

Benim nazarımda burası dünyadaki en güzel, en güvenli bir mekân idi. Eğer insanlar olmasaydı biz sonsuza kadar bu bereketli topraklarda yaşıyor olurduk. Hey insanlar siz var ya kesinlikle...

-İşte bu senin mekanın. İşte buralar senin atalarının yaşadığı yerler. Senin deden, baban bu mekânı mamur hale getirip, bu güvercinler topluluğuna liderlik yaparak yaşamışlardır. Bu sebeple bizim onların nezdinde ki itibarımız oldukça yüksektir. Böyle olunca da topraklarımızdaki yükümüz de ağır. Ben seni baban gibi kahraman ve cevval olsun diye her gün şafak vakti uyandırarak kilometrelerce uzaklara

götürerek uçuş eğitimi yaptırıyorum. Kanatlarını kuvvetlendiriyorum. Problemlerini hallediyorum.

Akıl ve zihnini keskinleştiriyorum. Her zaman uyanık durmanı öğütüyorum. Sen şu anda bedensel olarak epey sağlamlaştın. Bundan sonra akıl cihetinden olgunlaşarak yetişmen gerek. İnsanlara karşı her zaman uyanık ol. Onlar yerde yürüdükleri sürece bizlere sataşamazlar diye düşünme. Tüfek denilen aletleri vasıtasıyla onlar seni binlerce metre yükseklikten vurabilirler. Babanın nasıl öldüğünü biliyor musun?

—Hayır, sen bana daha zamanı değil diyerek anlatmamıştın.

—Artık zamanı geldi. Ben günler önce buralarda birkaç insanın dolaştıklarını gördüm. Demek oluyor ki; onlar bizleri gözlerine kestirdiler. Bu yüzden onlar gelmeden önce kendimize daha güvenli yerler bulmalıyız. Baban da işte o insanların elleriyle canından oldu.

—Anne söyler misin, babam nasıl oldu da onların ellerine düştü? Annem bir an suskunlaştı. Belki morali bozuldu diye düşündüm.

—O gün baban bir grup güvercini peşine takıp bize yiyecek bulmak için çıkmıştı. Normalde güvercinler her zaman kendimize tehlikenin ulaşmayacağı, yiyecekleri bol ve güvenli yerleri seçeriz. Baban güvercinlerin lideri olduğu için bu ağır vazife tabii olarak onun omuzlarındaydı. Baban gidiş o gidiş birkaç gün boyunca gelmedi. Ben onun için oldukça endişelendim. Normalde biz yarım günden daha fazla sürecekk yollar söz konusu olduğunda yuvalarımızı taşırdık. Babanın o kadar uzağa yem aramak için gitmesi mümkün değil. Yüreğim onun bir tehlikeye uğradığını seziyordu. O zamanlar sen ve kardeşlerin henüz yumurtadan çıkmıştınız. Bu sebeple sizleri bırakarak babanızı aramaya gidemedim. Aradan birkaç ay geçtikten sonra babanla yem aramaya giden güvercinlerden biri geri döndü. Hemen o anda tahminimin doğru çıktığını, babanın insanların kurduğu tuzağa düştüğünü anladım. Sonra onun sağ kalan dostları birer, birer dönüp geldiler. Fakat baban bir daha geri dönmedi.

Ben annemi kendisini tutamayıp, ağlar mı acaba diye düşündüm. Ama onun gözlerinde bir tür cesaret k ışığı parlayıp duruyordu.

—Babam neden geri dönüp gelememiş? Ben hışımla sordum.

—Baban ki; Güvercinlerin padişahı. Onda ona göre bir ruh olması gerekiyordu. Eğer o kendini koruyamıyorsa bu güvercinler topluluğunu nasıl koruyacak? Bir padişah başkalarının köleliği altında yaşadıktan sonra dönüp gelerek nasıl olurda bu topluluğa liderlik yapabilir? Onun için tek yol kesinlikle başkalarının köleliğine boyun eğmemek.

—Baban insanlar tarafından yakalanarak kafese hapsolüdüktan sonra, biz yabancı güvercinleri şahlar cemaatinin adetleri gereğince kendi dilini ısırarak kopartmış. O bir dakika dahi kafeste yaşamayı kendisine reva görmemiş. Kafes onun kızıl kanı ile boyanmış. Baban insanların verdiği yemi yemeyip, suyu da içmeyerek tamı-tamına bir hafta yaşayıp sonunda onların ellerinde kahramanca kurban olmuş. İşte bu bizdeki hakiki özgürlük ruhu oğlum. Sende baban gibi sonsuza kadar özgürlüğün koruyucusu ol.

—Anne, babam için başka güvercinler fırsatını bularak kaçıp gelmiyorlar?

—Baban çocuklarının köle olarak kalmasını istemez.

Onlar babanı yakalayıp onu başka güvercinle eşleştirerek yavru elde etmek istemişler. Fakat baban kesinlikle gelecekteki soyu için böyle utanç verici bir

yaşama muhiti bırakmaya vicdanı el vermemiştir. Senin rüyanda gördüğün güvercinler de çocuklarını köleliğe terk ederek yaşamlarını devam ettiren güvercinlerin soyundan yavrum. Onlar şimdiye kadar insanların ellerinde ruhen kölelikte yaşamaktadırlar. Böyle yaşamaktansa ölmek bin defa iyidir. Sende işte öyle kahraman bir güvercinin yavrususun. Sen ebediyyen bu ruhu sakın unutma!

Annemin sözleri uzun süre ruhumda zelzele meydana getirdi. Kendim öylesine bir kahraman babanın yavrusu olduğumdan sınırsız bahtiyarlık duydum. Payıma düşen son derece iftihar duyacağım şanslı bir ruhun vücudumda birden bire baş kaldırdığını hissettim. Bütün kalbim, vücudum güç ve iftiharla doldu. Kalbimdeki bütün sevgimle annemi sıkıca kucakladım.

—Git oğlum seni yurda ve güvercinler topluluğuna adadım. Onlar başsız kalmasın. Yakın zamandan beri bizleri insanlar her türlü yollarla yakalıyorlar. Bu yüzden sen bizim için daha güvenli yerler bul. Güle, güle oğlum.

Kanatlarım annemin gözyaşları ile ıslandı. Gördüğüm rüyalarımın böyle bir seferin işareti olduğunu anladım. Kesinlikle insanların tuzağına düşmeyeceğim diye düşündüm.

Oldukça uzun müddet uçtum. İlk önce suyun akış yönüne doğru uçtum. Daha sonra bir mahalleye giriverdim. Bu benim rüyamda gördüğüm o mahalle değildi. Hem o mahalle gibi korkunç ta görünmüyordu. Fakat ben, öyle bile olsa ondan çekinerek oldukça yüksekte uçtum, kanadımda yeterli gücüm vardı. Kulağımda artık insanların uğultusu değil, belki rüzgârların gürül, gürül esen sesleri duyulmaya başlandı. Ben bu uçuşumla kendi hedefimden fazla uzaklaşmamam gerekiyordu. Eğer çok uzaklaşacak olsam bizim göç etmemize etki edecekti. Gerçeği söylemek gerekirse ben annemin göç etme fikrine pek o kadar da taraftar değildim. Bizim mekânımız oldukça yüksek ve dimdik uçurumların üstündeydi. Oraya değil insanlar, uçan kuşlar bile zorlukla konabilirlerdi. Biz sülaleden sülaleye oralarda mekân tutarak güven içinde yaşaya gelmiş olup, şimdilerde göçmeye hazırlanıyorduk. İnsanların o kadar da güçlü oldukları belli değil. İşte ben şimdi insanların üzerlerinde uçmaktayım. Hiçbir tehlikesini sezinlemedim. Belki annem fazlaca hassaslaşmış olsa gerek.

Gece olup, etraf zifiri karanlığa gömüldü. Bir gün uçmamla yorgunluk gelmişti. Gerçi insanların olduğu bu yerlere konma fikrim olmasa da, karanlıkta hedeften kopmamak için dinlenmem gerekiyordu. Güney, kuzey ve batı taraflardaki gözlemlerimi tamamladım. Buralarda bizim yaşayacağımız kadar iyi bir yerler rast gelmedi.

Belki de çok yüksekte uçmuş olsam gerek. Yarın doğu tarafları dolaşıp dolaşıp alçaktan uçmaya karar verdim. Gece yıldızları üzerimde parlıyorlardı. Ben böylesine güzelliklerle dolu bir dünyada o kadar korku içinde yaşamamanın çokça ahmaklık olduğunu hissettim. Yavaş, yavaş alçalarak bir ağacın tepesine kondum. Yarın nasıl bir manzara içinde olacağım belli değildi.

Ben haddinden fazla bir ihtiyatla yüksekte uçtuğum için gönlüme göre bir mekâna henüz rastlamamıştım. Bu yüzden yarın yöntemimi değiştirip, daha aşağılardan uçmayı düşündüm... Cezp edici bir ses tatlı uykumdan uyandırdı. Yorgun olduğum için öylesine tatlı bir uykuya dalmışım. Bir grup güvercin etrafımda uçup duruyordu. Onların kanatlarından çok hoş sesler geliyordu. Ben hayretler içinde kaldım. Onlar tıpkı bana benzeyen güvercinlerdi. Bir bakıma onlar benim rüyamda gördüğüm güvercinlere de benziyorlardı, bir bakıma da benzemiyorlardı. Dün, bir gün

boyunca hiçbir şey yemeden uçtuğum için şimdi karnım çok acıkmıştı. Ben onlardan buralarda güven içinde yayılabileceğimiz bir yerin olup olmadığını sormaya karar verdim. Onlar birden bire yönlerini değiştirip mahalle dışına doğru uçmaya başladılar. Ben de onların peşine takıldım.

—Nereye gidiyorsunuz? Biraz geride kalan birine sordum.

—Harmana.

—Orada ne yapacaksınız?

—Yem arayacağız.

—Yem dediğiniz sizin yiyeceğiniz şeyler mi? O bana sanki yabancı bir mahlûka bakar gibi garip bir şekilde adeta gözleri yuvalarından dışarı fırlayacakmış gibi bir bakış fırlattı.

—Sen yabani güvercinsin değil mi?

—Öyle, ben böğürtlen ovasından geldim. Ben güvercinleri takip ederek harman yerine indim. Burada gerçekten toprağa gömülü kalmış olan buğdaylar vardı. Tadı o kadar da güzeldi. "Bura uygunmuş" diye baktım. Burada insanlara ait bir izde görünmüyordu. Diğer güvercinlerin tasasız duruşlarına bakarak ben de rahatça karnımı doyurmaya koyuldum. Dış dünya kesinlikle öyle annemin anlattığı gibi tehlikelerle dolu değildi. Tasasız bir şekilde önümdeki kocaman bir buğday tanesine başımı uzattım, şiddetli bir şekilde patlayıp gelen bir tür güç boğazımı sıktı. Çok hızlı bir şekilde yükselip kendimi kenara atmak istedim. Fakat gizli bir güç beni aynı hızla yere çekip indirdi. Kendimi yerden yere vurmaya başladım. Güvercinler gürrrr diye havalanıp uçup gittiler. Sonunda halsiz düşerek yatıp kaldım. Bu benim rüyamda gördüğüm o manzaraya çok benziyordu. İnsanların ellerine mi düştüm ne diye düşündüm. Fakat şimdi yakın çevrede hiç kimseler görünmüyordu. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum bir ara aniden yanı başımda iki insan belirdi. Ah, insanların ellerine düşmüşüm dedim. Fakat onlar benim boynumu sıkıp duran oldukça fazla orandaki gücü gevşetti.

—Yabani Güvercinmiş... Dedi onların içinden biraz genç olanı.

—Sıki tut kaçmasın. Kanatlarını bağlayalım. Onlar birlikte kanatlarımı bağlayıp daha sonra boynumdan tutarak gözlerime bakmaya başladı.

—Vay be çok iyiymiş. Şansımız açıldı. Büyük olanı beni eline alıp uzun uzun baktı.

—Bunun bize zerrece faydası yok. Bırakalım gitsin. O çoktan dilini ısırıp kopartmış. Böyle güvercinlere rastlanıldığında bırakmaktan başka çare yok.

—Normalde güvercinlerin liderleri böyle olur.

—Hiç olmazsa onu biraz çoğaltalım.

—O artık yem yemez, su içmez taa ölene kadar seninle inatlaşır.

—Göz göre, göre bırakacak mıyım? Dedi genç olan insan.

—Sen bilirsin. Çok geçmeden sözlerimin doğru olduğunu göreceksin. Ben de daha önce böyle bir güvercin yakalamıştım. Bırakmaya kıyamadım bir hafta içinde öldü gitti.

—Bunu ben kesin alıştıracağım, dedi o.

Hiçbir zaman senin ellerine alışmayacağım. Bir çaresini bulup kesin kaçacağım diye düşündüm. İçimden, annemin sözünü aklımda tutmayıp bu günlere kaldığım için büyük bir utanç duydum. Bütün gücümle çırpınarak onun elinden kurtulup uçtumsa da fazla uzağa gidemeden yere adeta bir kerpiç parçası gibi pat diye düştüm.

—Baş belası, iyi ki de kanatlarını bağlamışım, yoksa kim bilir nerelere uçacaktın. O beni torba gibi bir şeyin içine koyarak bilmediğim bir yerlere götürdü. Daha sonra kanatlarımı iyice sıkarak, tel örgünün içine kapattı. Bu tel kafesin içindeki birkaç güvercin gür diye bir köşeye sıkıştılar.

—Bakılırsa aç kalmış olmalısın, öyle olmasaydı bir tek darı tanesi için benim tuzağımda çırpınıp yatmazdın... O, kafese bir avuç yem attıktan sonra su da bıraktı. Güvercinler gürrr diye toplanıp yem yemeye başladılar. Fakat benim nefretim öyle bir dereceye ulaştı ki, mümkün olsa o anda kendimi kafese çarpıp intihar etmek istedim. Fakat kanadım çok sıkı bağlanmış olduğundan hiç kıpırdayamadım. Başımı güçlükle kaldırarak henüz yükselmiş olan güneş ışığına baktım. Ah... Evden ayrıldıktan sonra daha bir gün geçmeden insanların eline düştüm. Annem şu halimi görse kim bilir ne derdi? Mecalsiz bir şekilde kursağımı yere koyup yattım.

Rüyamda annemi gördüm. O masmavi gökyüzünden beni yanına çağırıyormuş. Birden yanında babamda peyda oldu. Onun o heybetli duruşu beni oldukça imrendirdi. Onlar beni yanlarına çağırıyor gibi yaptılar. Belki de benim kulağıma öyle geldi. Ben onlara doğru uçtum. Ben uçtukça onlar benden uzaklaştılar. Ben durunca onlarda duruyorlardı. Uçmaktan ağzım kurudu. Anne, su... Diyerek uyandım. Başucumda deminki adam konuşuyordu.

—Bu çok inatçı bir güvercinmiş. Beş gündür hiçbir şey yemedi.

—Ona bakmanın hiçbir faydası yo demedim mi?

Bu o günkü yaşça büyük olan kişiydi.

—Bundan sonra böyle durmaya devam ederse ölür. Hiç olmazsa çocuklarıma haşlama yapayım.

—Ondan ne kadar haşlama çıkar ki, Belki bundan sonra yersen de senin sağlığını bozma ihtimali var. İyisi mi saliver. Böyle iyi cins, asil bir güvercinin göz göre, göre ölümüne sebep olmak olmaz.

—Fakat onu salıversek te bize hiçbir faydası olmaz.

—Şimdide faydası yok.

—Taa baştan haşlamasını yapacaktınız.

O sarkık vaziyette duran kanadımı birazcık düzelttikten sonra beni yere bıraktı... Gökyüzünde güneş güçlü bir ışık saçıyordu. Ben bütün vücudumdaki gücümü topladım ve gökyüzüne doğru uçacak oldum. Fakat tel kafes yine yolumu kesiyordu. Ben kaç günden beri ona kendimi vurarak onu parçalayıp geçemeyeceğimi anlamıştım. Fakat vücudumda biraz güç toplanıp kendime geldiğim an bir girişimde bulunacaktım. Benim parçalayarak geçmeyi düşündüğüm bu tel kafes çok sağlam yapılmıştı. Onda insanların yüksek akıl ve feraseti toplanmış olup, onun dışındaki bütün özgürlüğü görmek mümkündü. Fakat, ona kesinlikle erişmek mümkün değildi. Kafes içindeki hava ile dışarıdaki hava aynı. Fakat yaşayış şekli benzemiyordu. Bu tel kafesi ören insanların niyetleri öylesine kara, bağı öylesine katı idi. Kendi özgürlüğü için soluk almadan mücadele etmekte olan bu küçücük canın cesareti onları zerre kadar etkilemiyordu. Artık onlara hiçbir faydam dokunmayacağını bilmelerine rağmen beni ruhi köleliğe almak istiyorlardı. Candan başka hiçbir şey kalmayan bu küçücük vücuduma işkence yapmak suretiyle kendi maksadına erişmek istiyordu. En kötüsü de onlar beni ölmek istesem bile ölemeyecek hale getirmişlerdi. İçimden şöyle geçiriyordum. Ey özgürlüğün katili olan acımasız insan, ya ölmeme izin ver, ya da özgürlüğümü geri ver!

Aniden burnuma tanıdık bir koku geldi. Vücutumda birdenbire bir güç toplandı. "Anne"... Ben heyecan içinde başımı kaldırdım. Annemin gözleri bir tür ciddiyetle parlıyordu. O, benim yolunmuş, buruşmuş ve adeta eski bir keçeye dönmüş kanatlarıma, sarkık vaziyetteki gagama bir tür acıma hissi ile baktı.

Anne affet... Bana olan güvenini yere düşürdüm. Ben kesinlikle senin evladın olmaya layık değilmişim. Ben bir suçlu gibi başımı eğdim. Bütün vücudumu bir utanç sardı. Neden annem gelene kadar intihar etmediğime hayıflandım.

—Hayır, sen yapabileceğin her şeyi yaptın. Şimdi artık onu sonuçlandır.

—Fakat anne, ben artık bir mahpusa dönüştüm. Acizlikte öyle bir dereceye geldim ki, intihar etmek istesem bile edemeyecek hale düştüm.

—Bu kendini gösteriyor. Ben seni özgürlüğe erdirmek için geldim.

—Fakat artık ben özgür olmak istemiyorum. Ben artık bu halimle kesinlikle senin evladın olmaya layık değilim.

—Ben sana özgürlük alıp geleceğim yavrum. Sen yine benim kahraman oğlum olacaksın. Sen kesinlikle köleler gibi değil, kahramanlar gibi ölmek gerek. Annem öyle diyerek ağzındaki yemleri çıkardı. Bu zehirli böğürtlen, sen bunu yer yemez onların köleliğinden kurtulacaksın. Böylece toplumumuzun şerefini de korumuş olacaksın. Aklından çıkartma ki, özgürlüğü ebediyen duygusallıkla elde etmek mümkün değildir. Onun için kan dökmek gerekir. Hadi gaganı yaklaştır. Ben annemin kararlı bir şekilde parlayan gözlerine son defa baktım.

O, o kadar sakın ve o kadar da cesurdu... Ben örselenmiş ve sarkık vaziyetteki gagamı ona uzattım. Bu, özgürlük için kurulmuş olan engellerin kurbanı olan en kuvvetli silahım idi. Fakat, o acımasız engelleri gagalamaktan sonunda kırılıp bu hale gelmişti. Zehirli böğürtlen vücudumda özgürlüğün bir sesi olarak yerleşti. Sonunda özgür olarak ölme fırsatına sahip oldum. Diyerek mutlu oldum. Ruhum bir tür özgürlük içinde kasılmaya başladı. Gökyüzü öylesine berrak, etraf öylesine sessiz, dünya yinede güzeldi. Köşedeki bir grup güvercin bana hayretle bakıp duruyorlardı.

24 Mart 2004 –Maralbaşı

Özgür Asya Radyosu-2005

Nurmuhammed Yasin Örküşü Kimdir?

Nurmuhammed Yasin 1974 yılının 11. ayında Kaşgar vilayetinin Maralbaş nahiyesinde bir Çiftçi ailesinde dünyaya geldi Nurmuhammed Yasin 12 yaşından itibaren "Örkeş" mahlas ismi ile Edebiyat sahasına adım attı. O, "Tarım Goncaları", "Kaşgar Edebiyatı", "Yarkent Gazetesi", "Tarım", "Tanrıdağı Dergisi", "Kumul Edebiyatı", "Yeni Kaş Taşı", "Kaşgar Gazetesi", "Bulak Dergisi" "İşçiler Vakit Gazetesi", "İli Deryası" dergisi, "Aksu Edebiyatı", "Turpan Edebiyatı", "İşçiler Hareketi Gazetesi", "Ürümçi Akşam Gazetesi" olmak üzere gazete ve dergilerde "Oynayacak çocuk var mı?", "Sırlı Perde", "Yüreğim Ağlar" gibi Şiir, Hikaye, Nesir'ler yayınlayıp Doğu Türkistanlılarca tanınan vatanperver, adaletperver bir yazar ve şairdir..

Dünyadaki en büyük terörist grup olan saldırgan komünist Çin, genç Uygur yazar ve Şair Nurmuhammed Yasin'i "Kaşgar Edebiyatı" Dergisinin 2004 yılında yayınlanan 5. sayısına "Gök Güvercin" adında özgürlük ve hürriyeti yansıtan hikâyeyi yazması sebebiyle gizlice tutukladı. Saldırgan Çin hükümetinin Nurmuhammed'e "Bölücülük ve bağımsızlığı ifade ediyor" suçlaması isnat ettiği ifade edildi.

"Kaşgar Edebiyatı" Dergisinin 2004 yılı 5. sayısının 2 bin adet basılmış olduğu, terörist Çin hükümetinin dağıtımını yapılmış olan dergiyi toplattırmak için özel "Silahlı Toplama Timi" tahsis ettiği öğrenildi. Çin Hükümeti, Kaşgar vilayeti Toplum Güvenliği dairelerindeki görevlileri harekete geçirmenin dışında Kültür Dairesindeki memurları da mecburi olarak seferber etti.

2004 yılının Kasım ayı ortalarında Çin gizli polislerinin, Nurmuhammed'i tutukladıktan sonra ailesi ve dostları ile dahi görüştürmediği, hapishanede vahşice usullerle işkenceler yapmakta oldukları öğrenildi.

<http://www.uyghurpen.org>